

Сажидѣ.

танка много обичаше цвѣтята, а най-много — розитѣ (трияндафила). Затуй тя не само лѣтъ садѣше и поливаше множество хубави цвѣтя въ малката си градинка, но и зимѣ държаше множество саксии въ една стая съ отборъ цвѣтя и различни рози. Както лѣтъ, тъй и зимѣ, по цѣли часове прѣзъ деньтъ тя стоеше надъ цвѣтята: поливаше ги, оправяше ги, чистѣше ги и либуваше имъ се.

Едно нѣщо само ѿ правѣше твѣрдѣ недоволна — розитѣ ѿ не вирѣхж. Какво не правяше, гарката, за да ги поправи! И прѣстъта имъ често мѣнѣше, и до прозореца на слънце за дълго врѣме ги оставяше, и отъ всички цвѣтя тѣхъ най редовно поливаше, ала нищо не помагаше. Розитѣ крѣхж, не вирѣхж. Гледаше ги Станка и сърдцето ѿ се топѣше отъ жалъ. И тя страдаеше заедно съ тѣхъ. Петимна бѣ да си отима една буйна весела роза съ китки трептящи цвѣтове.

Единъ день Станка седнж и написа писмо на леля си, която бѣше учителка въ единъ далеченъ градъ. Въ писмото си на първо мѣсто тя изложи своята голѣма скърбъ, че розитѣ ѿ не вирѣхж.

Слѣдъ една седмица Станка получи отъ пощата една книга, безъ да знае откъдѣ ѿ е изпратено. Макаръ и да